

gaar af Bilagene til Betænkningen, vakt nogen Uro i en Del Kommuner, som ligge nær op til større Byer, og som hidtil have tjent som Skattely for vedkommende Byers Beboere — og givet Anledning til en hel Del Protester. Jeg er tilbøjelig til at tro, at disse Lamentationer, som jo altid ville fremkomme, hver Gang der flyttes lidt om paa Skatterne — man kan jo ikke gøre det uden at ramme nogle derved — ere noget overdrevne. Udvalgets Flertal har imidlertid ment til en vis Grad at burde tage Hensyn til dem ved at stille Underændringsforslaget under Nr. 14, som gaar ud paa, at de forskellige Grupper af Skatteydere, som nu inddrages under den mellemkommunale Beskatning, fremtidig kun skulle være Genstand for saadan Beskatning af den Del af deres Indtægter, som ligger over 2,500 Kr. Vi have fra vor Side ikke ment at kunne tiltræde denne Ændring, fordi den synes os at betegne et ret umotiveret Brud med de Principper, som ligge til Grund for den hele Beskatning. En Læge, en Sagfører eller en anden forretningsdrivende skal, naar han i sin Erhvervskommune har en Indtægt af 4,000 Kr., skønt den maaske udeukkende er tjent ved Praksis i eller Forretninger med Omegnen, alligevel gøres til Genstand for mellemkommunal Beskatning af hele denne Indtægt, medens derimod de nye Grupper, som Talen er om, hvis de have 4,000 Kr., kun skulle skatte af de overskydende 1,500 Kr., hvad der synes mig at være en mærkelig Inkonsekvens. Lad være, at Forslaget i sig selv er noget inkonsekvent, jeg synes, det bliver dobbelt inkonsekvent, hvis dette Ændringsforslag vedtages, og jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at ogsaa den højtærede Minister noget ugerne vilde se, der paa den Maade blev kalfatret om paa hele Princippet for den mellemkommunale Beskatning. Men reelt betyder det i øvrigt neppe grumme meget. Jeg tror ikke, det vil bringe de Klager til at forstumme, som have lydt fra Omegnen af Købstæderne.

Saa er der endnu to ret væsentlige Omraader, hvor det desværre ikke er lykkedes os at faa hele Udvalget eller dets Flertal med os. Først er der de tre Punkter, hvor Socialdemokratiet alene har stillet Ændringsforslagene Nr. 15, 16 og 17. Det er angaaende Selskabsbeskatningen. Disse Forslag ere jo paa en ganske underordnet Ændring nær tagne direkte fra Kommissionens Indstilling og gaa ud paa dels at indføre kommunal Skattepligt for den Del af Aktiekapitalens Overskud, der henlægges til Reservefond og paa den Maade

maaske for en uoverskuelig Fremtid unddrager sig enhver Beskatning, dels at udvide Selskabsbeskatningen til Forbrugsforeninger, ogsaa for saa vidt disse kun uddele Varer til deres Medlemmer, og endelig til Aktieselskaber for den Del af deres Virksomhed, der foregaar i Form af Detailhandel fra Butik.

Hvad angaar Beskatning af Forbrugsforeninger, maa jeg maaske ved denne Lejlighed have Lov til at udtale, at vort Forslag ikke er dikteret af nogen Uvillie overfor Forbrugsforeningerne, ikke er gaaet ud fra de efter vor Opfattelse noget snævertsynede Betragtninger, som fra visse Sider gøres gældende. Jeg tror tværtimod, at Forbrugsforeningsbevægelsen vil staa stærkere, hvis denne lille Beskatning indføres, ikke blot i den offentlige Opinion, men ogsaa overfor de sociale Opgaver, som Forbrugsforeningsbevægelsen har at løse. Der vil i Beskatningen ligge en Spore til at stræbe mindre efter de høje Dividender for Medlemmernes egen snævre Kreds og derimod at lægge Hovedvægten paa at gøre Varerne billigere, hvorved Foreningerne ikke blot gavne deres egne Medlemmer, men ogsaa modvirke de prisfordyrende Tendenser, som ere oppe i Tiden. Jo mere Forbrugsforeningerne stræbe efter at opfylde dette Formaal, som jeg anser for at være langt det vigtigste økonomiske Formaal for den kooperative Bevægelse, des mindre vil den Skat blive, de have at bære, og des større de Goder, de tilføre hele Samfundet.

Jeg vil i øvrigt sige, at det er med Beklagelse og nogen Forundring, jeg har set disse tre Forslag om en udvidet Selskabsbeskatning tagne ud af Kommissionens Indstilling. Jeg har opfattet denne Indstilling — og jeg tror med Rette — som et Kompromis, hvor modstridende Interesser havde talt sig til Rette med hinanden ved fra begge Sider at slaa lidt af paa deres Krav. Jeg finder det da ikke helt heldigt handlet, at man fra denne Indstilling har medtaget noget og ladet andet udgaa, hvorved man jo ikke har kunnet undgaa at krænke de Kredse af Befolkningen, som repræsenterede visse Interesser, men som havde givet efter, gjort Koncessioner, under Forudsætning af, at de Koncessioner, der fra anden Side vare blevne gjort til dem, ogsaa vilde blive førte ud i Livet.

Man har fra Ministeriets og Ordførens Side henvist til, at det var uheldigt at indføre Regler om en saadan Beskatning, saa længe man endnu ikke havde en